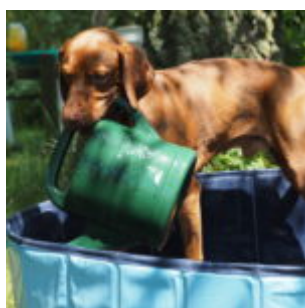

Jako vždycky závěr dovolený patří chalupě. Abychom se tak trochu připravili na návrat do reality a taky udělali nějaký ty věci na který není běžně čas, a nebo vyžadují víc času v kuse. Ohařiska nejdřív ani nechtěli opustit pelíšky a někam se zas harcovat, ale když jsme dorazili na místo, vypálili z kufru auta jak vystřelený rakety. To je prostě tak. Ohař je buď vypnutej a nebo zapnutej na 100000%. Tali svištěla po posekaným řepkovým poli, ale..... ale, bylo to v rozumný vzdálenosti a na chalupu jsme došli fšící hezky pohromadě, nikdo neběžel nikam do kšá, za hory za doly. A to i přes to, že jsme dorazili až s večerem, kdy zvěř ožívá a pro psa, je to stejně jako brzo ráno, to nejzajímavější z celého dne. K večeri už zasejc bylo masíčko, zajecí bobky jsme schovali na odměny, takže to bylo echt radostný tancování kolem misek. Vzhledem k tomu, že vydatným pohybem na dovče oba krapet zhubli, i když jsme je fedrovali o sto šest (ale holt granule nejsou to, co maso), začli oba dostávat na chvíli přílohu. Spařený ovesný vločky smíchaný se zeleninou. Tu dostávají běžně, ale jak se spojí horké vločky a zelenina, udělá to evidentně velmi zajímaví mišmaš a oba se po tom můžou utlouct. Možná by se i dalo říct, že pro ovesnou vločku jsou schopný i vraždit ☹. Naštěstí ne sebe, ani nás. Ale je vidět, že tohle vážně šmakuje.

Ráno přišla Tali tradičně prudit. Naštěstí už ne ve čtyři ráno, jako když jsme si ji tehdy přivezli, ale až v celých půl sedmý. Nemůže si pomoci, už jí to prostě nebaví a tak chodí zkoumat spáče. Přijde k posteli a zavrtá vám sosák do oka či nosu, případně ucha. A tam vám vyfuní díru do hlavy. Dneska už zpravidla stačí říct: "Tali jdi spinkat, spinkáme!" a ona se odkohátá na psí gauč a tam zase vytuhne. Ne tak ovšem já. Já, která spím hodně blbě, pak hodinu bojuju za to, abych ještě usnula. Nepustilo jí to pochopitelně ani na dovolený. Ale tím, že bylo v pokoji málo prostoru, to bylo jednoduchý. Oba spali těsně u postele, každý z jedný strany. Takže stačilo, když se začala aktivovat, jen zahučet, případně jí lehce třepnout a zasejc vytuhla. No teď nevytuhla a naopak si zaktivovala posily z Maďarska. A to tak, že když odešla ona zpátky na gauč, tak Rumíček, asi aby o něco nepřišel, se taky musel přijít podívat. Nevím co je tak zajímavýho na dvou spících lidech, že to musí vidět každej pes, kterej se tam nachází!!!! Mno, takže jsme to ještě chvíli vydrželi, abychom pak konečně vstali a dali se do pohybu. A takhle to bylo po celý zbytek dovolený. Občas to ještě vyšperkovala straka na zahradě, která začala řvát přesně v momentě, kdy se člověku podařilo znovu zabrat.

Vzhledem k tomu, že jsme byli fšící docela ušlí a zážitků plní, byli jsme tentokrát výhradně na chalupě a další výlety nepodnikali. Zájezd do vedlejší vesnice pro buřty na uzení se nepočítá jako výlet. Ale tak úplně bez programu jsme nebyli. Pochopitelně jsme měli napuštěný bazének a tak Rumíček nosil ty konve, abychom tam napustili vodičku.

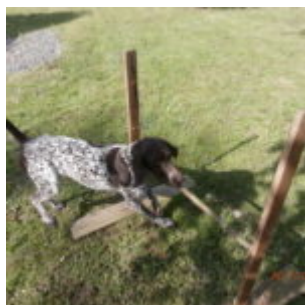

*Nosič konví
Rumíček*

Taky už hezky vypiloval to, že když stojí v rokli u zakopaný vany na vodu, tak na otázku: "Tak co mám teda udělat, co chceš, abych udělala? ", po tomhle dotazu potopí tlapku a začne s ní hrabat ve vodě. Což značí, že mu mám jít cákat ☐ . Ani vlastně nevím, jak ten "povel"/cvik vzniknul a jak se to naučil. V podstatě hned z první, protože jako všichni naši psi, je komunikativní a dá se s ním hovořit, jako s člověkem, takže domluva obvykle snadná. Prostě tam stál, já se ho zeptala. On mi pochopitelně neřekne, ale .... může přece ukázat, ne? Takže ukázal a bylo hotovo ☐ .

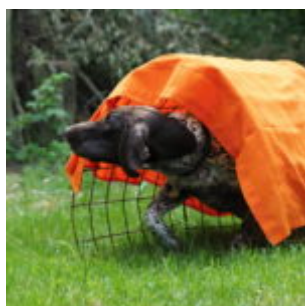
Docentka Talířová se učila na povel vlézt do bazénku, a hrály jsme si s krabicí hru "Šup do krabice". Taky na agilitění došlo. Jen..... překážek trochu ubylo ☐ . Mám dřevěné - homodomo- překážky. A naše atletka nějak nepochopila, jak to s tím skákáním je. Hlavně teda, že má překážku PŘEskočit. Ne vyskočit na ní, či co tou svou produkcí zamýšlela. Páč vyskočí jak gumídek do vzduchu a "Křách!" padne celým tělem do překážky. A rozlomí ji, bočnice popadají, ona se přerazí a čučí. Aspoň, že si nic nezapíchla do pupku. Překážky mám dělaný tak, aby i při slabým dotyku spadly a nemohly psu ublížit. Ale nejsou evidentně blbuvzdorný ☐ .

Den třináctý až šestnáctý - užíváme si na chalupě.

Tali hopí

Taktéž víc než jedna překážka jest problém. Přeskočit dvě za sebou? Nelze. První to je fajn, to udělá Talinka už hoplá, to ano, ale co má jako dělat s tou druhou? "Co se s tím dělá? Nevim! Nevim. Já to prostě nevim, tak ji proběhnu!" A zase to celý rozláme. O tom, že by mohla pochopit to, že když vyběhne z tunelu a je za ním překážka, je to stejný, jako když u toho tunelu sedí, rozeběhne se a skočí překážku, která je u něj, tak o tom ani nehovořím □ .

Tali tunel!

Ne, tohle vona neumí, nezná a neví, co si má počít. Tak do toho zase vběhne a překážku zlikviduje. Tudíž jsem řekla ježíškovi, že má aspoň pro mě dárek, za pár babek. Vyrobí mi nový překážky.

Taky jsme trošku zasejc pilovali aportíky. A to hned rovnou ve dvou. Ať se madáme tuží v sebeovládání. Z jakési kožešinové čepice jsem si vyrobila velmi atraktivní aportek. Ten je brán jako pracovní náčini, žádný hraní, jen "tvrdá" práce □ . A oba ho pochopitelně děsně milují. A tak si cvičíme to, že jeden je odložený, druhý čeká a na povel běží pro aport. No, tak dokonalý jako Rumíček, to ještě Talinka nemá. Ale už má hezky našlápnuť. Když je odložená v leže, tak to ustojí, trochek u toho teda vyzpěvuje, Zpěvka jedna, ale zůstane. V

sedu je to horší. Taky ta předávka jí ještě nejde úplně dokonale. Ale nešť, hlavní je, že ji ta práce a hlavně spolupráce baví.

No a v sobotu? V sobotu mi Tali udělala radost největší. Velkou, fakt moc a nejvíc velkou. Šly jsme spolu tam, kde jsem v pátek viděla s Rumičkem dva zajochy. Kucí nezklamali a byli tam. "Jooo!" říkala jsem si. "Jdeme do toho!" a s bušícím srdcem, jak to dopadne a s Tali totál navolno. jsem za nima zamířila. Byli to naštěstí nespolupracující zajíci - i když vlastně, jak se to vezme - udělali přesně to, co jsem potřebovala. Abychom se nedostali až tak úplně na těsnačku. Tali je zmerčila a přesně v ten moment se oba dali do pohybu. A..... ty jo já tomu nevěřím ještě teď! Pískla jsem jí čekej a ..... VONA POSLECHLA??? CHÁPETE TO??? TALI A POSLECHLA U ZVĚŘE!!!! Nevypálila a počkala, až si dojdu k ní!! Vůbec to ještě nejsem schopná pobrat. A pak se mnou odešla směrem, který jsem určila. Když jsem jí pak dala volno, letěla pochopitelně tam do toho místa. A vytáhnout jí z toho začuchání se, byla šichta, ale i tak. BYL TO JEJÍ PRVNÍ ÚSPĚCH!

A Rumiček, aby nezůstal pozadu, se taky činil. Po návratu s Tali, jsme si vyrazili spolu. Na druhý pole za cestičkou. U meliorační brázdy mezi poli jsem zahlídla zajocha. Krásně zrzavýho. Ten by se nám šiknul do party. Takovou barvu jsem teda u zajíce ještě neviděla. Možná šel na maškarní převlečený za lišku ☐ . Každopádně on nás taky zjistil brzo a poměrně nenuceně hopikal vpřed a přeběhl na druhý pole. I my šli na druhý pole. Rumiček o něm zatím nevěděl, neměl možnost to zjistit. Navedla jsem ho do směru, nasadil nos a jel. Ale tak jako zmatečně teda. Říkala jsem si, co blbneš hošku? Když se jakoby chytil, řekla jsem mu: "No to je dost!" Odmávnul mě pohledem a jel si svoje. A měl důvod. On totiž nestopoval toho zrzavce, co odhopíkal. On tam měl ještě jednoho a dobře ukrytýho. A s pevněma nervama ☐ . Seděl do poslední chvíle. A dost riskoval, páč kdybych byla predátor, stačilo by bývalo otevřít hubu a sklpnout čelisti. A měl by to za sebou. Takhle jen, když ho Štajn zvednul, vystřelil a téměř do mě narazil, v podstatě se mi otřel o holeň ☐ ☐ . Skvělý, vidět takhle zajíce vlastně z očí do očí ☐ . Rumiček vzorovaně poslechnul a pak jsme se šli ještě procházet.

V neděli jsme si cvičně vyrazili párkrát krátce jen ta za barák do polí, aby si Tali tužila to, že když se zavolá, jde se domů, žádný courání, žádný prodlevy. Bylo hodně vidět, jak se tam ta dovolená promítla. Protože přichází radostnější a radostnější, přestává to brát jako omezení, jako muss a bere to jako fajn věc. Byla to prostě moc báječná dovolená a já myslím, že jsme

Den třináctý až šestnáctý - užíváme si na chalupě.

si jí užili všichni, úplně všichni do plnejch. A já osobně z ní budu brát ještě hodně dlouho, ať už vizuelně, když si vybavím tu nádheru Novohradek a nebo pocitově, když si vybavím to, jak to prostě bylo normální a super. Co normální!! VÝÝÝBORNÝÝ!